

Dračí nevěsta

Katherine Luka

Dračí nevěsta
Katherine Luka
březen 2016 jako 26. publikace vydavatelství
Vydavatel: Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN:
epub: ISBN 978-80-88061-64-9
mobi: ISBN 978-80-88061-65-6
pdf: ISBN 978-80-88061-66-3

Legenda...

Ruuhlar se zhluboka nadechla.

Kat aby to...

Prsty křečovitě svírala područku svého vyvýšeného křesla a neodvažovala se spustit zrak z toho tvora uprostřed trůnního sálu. Vypadal tak... uvolněně?

Pobaveně!

Špičkou kovově lesklého ocasu lehounce bičoval mramorovou podlahu a náramně si užíval její hrůzu.

Hrála o všechno.

Měl moc zničit celé její dílo – rozvrátit království, pole spálit na prach a vystavit její lidi hladovění.

Už tak měla mnohé nepřátele. Muže, kterým se nezdálo vhodné, že se chopila vlády po svém otci, aniž by se obtěžovala aspoň se provdat za nějakou loutku.

Ruuhlar pomalu vydechla. Její protivník na ni potměšile hleděl safírovýma očima s protáhlou zorničkou. Fascinoval ji. A děsil.

A ona neznala odpověď na jeho poslední hádanku, kdežto on všechny její otázky zodpověděl bez velkého váhání.

Pomalu jí docházelo, že prohrála.

Dlaně měla ledové a v krku ji tlačily slzy. Teď už může udělat jen jediné – zachovat si čest.

Vstala a i hrozivě krásný tvor před ní se vztyčil. Trůnní sál tonul v mrazivém tichu. Dvořané se báli i dýchat.

Ruuhlar sňala zlatou obroučku ze svých vlasů a podržela ji před sebou. Neodvažovala se zvednout oči od rukou, které proklínala za to, že se nepřestávají třást.

Pak suše polkla a pokusila se promluvit svým obvyklým zvučným tónem. Jenže hlas se jí zlomil. Přesto se opanovala a zkusila to znovu: „Jsi... jsi vítěz. Mé království je tvé...“

Dav zašuměl zděšením a několik dam omdlelo.

Do trůnního sálu se vysokými okny prodralo slunce, odrazilo se na naleštěných běloskvoucích dlaždicích a zalesklo se na stříbrném hřbetě draka, který své vítězství bral jako naprosto samozřejmou věc.

Ruuhlar měla chuť odhodit korunku a okamžitě s křikem utéct!

Přesto se ovládla. Byla královna!

Sestoupila o jeden schůdek níže a pak pronesla o něco tišším, ale přesto dostatečně se rozléhajícím hlasem: „Dovol mi však navrhnout ti obchod.“

Drak naklonil hlavu mírně ke straně a nepřestával ji pozorovat.

„Na místo svého království ti nabízím -“ Polkla a pak zašeptala: „Sebe...“

1. Kapitola

„Do prdele práce!“ zavrčela Sanje.

Vytrvalý déšť letošního studeného jara podmácel půdu a jeden ze staříčkových, napůl zpráchnivělých kůlů ohrady to nevydržel. Nejspíš pak stačilo, aby se její stračeny podrbaly o plot, a půl ohrady se zřítilo jako domino.

Zamračené odpoledne hrozilo dalším deštěm a Sanjiny dřeváky klouzaly na blátě, když spěchala k rozbořenému hrazení.

Tři krávy se netečně pásly v ohradě. Dvě ale chyběly a Sanje si vztekle uvědomila, že je musí najít, než se setmí.

A večer v tomhle kalném dni přijde brzo.

„Do prdele práce...“ zopakovala si pro sebe a vydala se zahnat zbylé krávy do chléva, než se i ony vydají na výlet.

Deštivé ráno.

Leontin, královská nevěsta, vstala ze svatebního lože, a zimomřivě zachumlaná ve vlněném plédu přistoupila k oknu.

Venku je rušno. Válečná družina jejího manžela, kterého zná sotva pár dní, vyjíždí z bran hradu. Kopyta duní na padacím mostě a on se neobtěžuje ani ohlédnout...

Drápala se do kopce a vlhká tráva jí ujížděla pod nohama. Namáhavě dýchala a hlavou jí táhly našťavané myšlenky.

„Co jsem komu udělala? Čím jsem si tohle zasloužila? Vždyť nechci nic jiného, než klidný život. Obyčejný, klidný život, jako má třeba Safija...“

Sanjina nejstarší sestra se už před deseti lety vdala za kožešníka v blízkém městečku. Teď měla pět dětí, služku, a každý týden si posílala k Sanje pro čerstvá vejčička.

„Proč mi naši nechali na krku tuhle ruinu a pět pitomých krav, co sakra ani nedokážou zůstat v ohradě?! a proč vůbec museli umřít tak brzy?!“

Na hřebenu se ohlédla na statek s poboženou ochrannou zdí, který se jaksi stydlivě krčil na břehu malého rybníčku. Na něm si nevzrušeně rovnaly peří Sanjiny sněhobílé husy.

Vzdychla, shrábla si za ucho tmavé vlasy uvolněné větrem, a vyrazila na další cestu. U rozbořené ohrady rychle našla v blátě stopy a vydala se podle nich.

Aspoň k něčemu je dobrý tohle zatracený počasí, pomyslela si odevzdaně a přitáhla si vlňák.

„*Pane, dorazil holub z paláce.*“

„*Skvělé, nějakou dobrou zprávu bych dneska uvítal.*“ Král zasyčel a ranhojič zamumlal omluvu. Pak obratnými prsty utáhl obvaz na vladařově paži.

„*Mám syna? Čti!*“ král přijal od ranhojiče léčivý nápoj a natočil se k poslovi. Prostorný stan nabízel aspoň trochu pohodlí, pokud se tomu tak dalo říkat. Válečné tažení trvalo už dlouho. Až moc dlouho.

„*Můj nejmilostivější pane, mám tu čest Ti oznámit, že ses stal otcem. Dnes ráno Tvoje choť Leontin povila syna a dědice.*“

„*Vynikající. Hned odepiš... co se tak tváříš?*“

„*Pokračuje to.*“

Král netrpělivě mávnul rukou a posel opět spustil: „*A během dopoledne, za vynaložení nemalého úsilí, dala Tvá choť život jeho mladšímu bratru, dvojčeti. Chlapci i Tvá paní se dosud těší dobrému zdraví.*“

Sanje pospíchala po širokém travnatém úbočí z kopce dolů a nepřestávala

sledovat stopy, které kravské paznehty vytlačily v rozměklé zemi. Vítr se rozehnal nízkou jarní travou a připleskl jí režnou sukni ke štíhlým nohám. Spíš ze zvyku si popotáhla vlnák blíž ke krku a rozhlédla se. Věděla, že se blíží k potoku a doufala, že krávy nepřebrodily na druhou stranu. Potěšilo ji, když jednu uviděla škubat mladé výhonky z černého bezu, který rostl na břehu. Ušklíbala se pro sebe: „Já ti dám, ty jedna potvoro, takhle mě honit po kopcích, jen kvůli tvému mlsnému jazyku!“

Zrychlila krok a sestoupila na široké dno údolí. Snažila se vyhýbat loužím, které sem tam čvachtaly pod nohama, a blížila se k potoku, který byl po deštích trochu rozvodněný. Cestou se ostražitě rozhlížela po druhé krávičce.

Upoutal ji záblesk zrzavé srsti tam, kde tušila brod. Podívala se tím směrem pořádně a téměř se rozběhla. Ano, je tam její červenostrakatá rohatá uprchlice.

Dojnice stála po kolena v proudu a pila.

„Ty krávo jedna, co tam děláš?!“ zanádalala Sanje a kravka zvedla hlavu, když uslyšela známý hlas.

„Tak pojď, pojď ke mně! Nebuď blbá, ta voda je studená.“

Zvíře se opět sehnulo a nevzrušeně pilo dál.

„Nenuť mě tam chodit, ty potvoro! Za trest ti uřežu rohy, uvidíš!“

Žádná odpověď. Sanje se sehnula pro kámen a hodila ho nedaleko krávy do proudu. Doufala, že ji tím přinutí vyjít z vody. Jenže stračena se lekla, uskočila, proud jí podrazil nohy, klekla si a stálo ji dost sil se znovu postavit.

Sanje se zajíkla. Nechtěla, aby se kráva utopila a uvědomila si, že nemá jinou možnost, než pro ni dojít. S povzdechem skopla dřeváky, vlněný šál pověsila na větev bezu a popadla první příhodný klacek, který jí na břehu přišel pod ruku. Ušklíbala se, když ji na bosých chodidlech zastudila tráva a mezi prsty projelo mazlavé bláto.

Ještě krok a dravá voda jí olízla kotníky. Sanje si lem sukně zastrkala za

opasek a klackem zkoušela místa před sebou ve vodě. Brodila se ke čtyřnohé dezertérce, které kapalo od huby.

Už byla skoro u ní, když ve vrbovém houští výhružně zašvelel vítr a smetl jí vlasy do očí. Snažila se udržet rovnováhu, zároveň si rychle uvolnit výhled, a najednou prolétla vzduchem zlatá čára.

Sanje sebou trhla a div neupadla. Pár metrů od ní vybuchl gejzír vody a... a rudé vody.

A kráva zmizela.

Tam kde před sekundou stála, nestálo nic.

Zato v divoce cákající vodě se sem tam mihlo kopyto nebo ocas a řeka zlatě zářila, pěnila a postupně odhalovala hrozný výjev.

Jakési... zvíře rdousilo Sanjinu ubohou kravku. Velké zvíře. Větší, než obecní plemenný býk a Sanje žádného většího tvora nikdy neviděla. Jeho lesklý ocas bičoval hladinu, která se pomalu usazovala, jak sebou kráva zmítala méně a méně.

On mi ji sežere! Napadlo dívku a vjel do ní strašný vztek.

„Vrat' mi tu krávu, sakra!“ zaječela nerozumně, a mrskla po zlatavém útočnickovi svůj klacek. Tvrdě to žuchlo, jak dřevo udeřilo do silného, pružného těla dravce, ale nijak zvlášť mu ta rána neublížila. Upoutala však jeho pozornost.

Zvedl mordy a pohlédl na Sanje jako na obtížný hmyz. Ten pohled se jí propálil až do páteře. Byl tak arogantní a tak... nezvířecí. Zaujala ho, takže okolo krku zardoušené krávy omotal ocas, aby mu neuplavala a otočil se k dívce.

Sanje suše polkla a málem se rozkašlala.

Na potíže s dýcháním, však rychle zapomněla, když si uvědomila, že to... ten dravec na ni zaměřil pozornost – a ona má úplně prázdné ruce.

„Do prdele práce!“ zamumlala suchými rty, a hrůza z přímého pohledu

do jeho očí jí proudila žilami, jako jed. Byla bezbranná a on se brodil zvířenou ledovou vodou blíž. Při tom se pohyboval tak hladce a elegantně, jako by se rozvodněná říčka nepokoušela strhnout s sebou všechno, na co narazila – včetně jejich nohou.

Sanje zoufale bušilo srdce a hnalo jí na jazyk šílené věci. Vlastně ani nevnímala, že je říká nahlas, dokud si nevšimla záblesku překvapení v dravcově pohledu.

„Jestli si něco zkusíš, ty slizká potvoro, vyškrábu ti oči!“

Zastavil se.

„Vykuchám tě, jako králíka a tvoje srdce si dám k večeři!“

Z hloubi hrdla se mu vydralo nebezpečné zavrčení a přikrčil se ke skoku. Sanje se rozklepala kolena a její děsem vypálený mozek vyplodil tu nejšílenější výhrůžku: „Za tu krávu mi zaplatíš deset zlatek!“

Skočil.

Sanje padla do vody. Kolena si odřela o kamení a proud ji okamžitě začal rvát za sukni, za nohy i za ruce a ona neměla čas si uvědomit, že někde kus za ní vyšpláchla voda po doskoku nádherného tvora.

Prala se s víry a vlnami, snažila se postavit, ale sukně se jí pletla mezi nohy, polykala vodu i svůj vlastní strach, na oči se jí lepily prameny mokřých vlasů, a někde blízko zněl zlomyslný, arogantní smích.

Pak spíš tušila, než viděla, že se k ní opět blíží. Hrál si s ní, napadlo ji. Jako kočka s myší. Zabrala nohama a vzepřela se divoce hučící vodě. On se plavně zavlnil a najednou stál přímo u ní.

Ledová voda propláchla Sanje mysl a ona sevřela pod vodou do pěstí dva kameny.

Studený čumák s malým kostěným výrůstkem se jí lehce dotkl na čele a Sanjin strach vytryskl v zuřivém útoku.

Jednou pěstí, vyztuženou kamenem, srazila jeho mordou stranou a druhou

se mu pokusila přerazit hřbet nosu. Prudce vydechl a před další ranou uhnul. Sanje vyskočila na nohy a zamračeně hrozila, že ho znovu praští po hlavě.

„Vypadni!“ zaječela na něj téměř hystericky.

Dravec se však jen ušklíbl. Ušklíbl?

Sanje, mokrá do nitky, stála vprostřed potoka proti obrovskému zvířeti, které nevypadalo, ani se nechovalo, jako žádné ze zvířat, která znala, a divoce dýchala.

„Vypadni, ty parchante, a jestli ještě jednou šáhneš na moje krávy, vyrazím ti oko!“

Opět se pobaveně zašklebil a začal Sanje zvolna obcházet, čímž jí uvolňoval cestu na její břeh.

Rozhodla se využít tu možnost a opatrně ustupovala.

Voda jí okolo kolen a lýtek pomalu klesala a Sanje vypustila z pusy další nehoráznost: „Až se příště setkáme, vezmu na tebe vidle, zloději!“

Konečně stála na břehu a on ji pozoroval a voda se kolem něj točila a pěnila, jako by ho objímala. Vůbec nemusel bojovat o rovnováhu a vypadal děsivě krásně, jak se mu rudozlatá mokrá kůže matně leskla i v přítmí křovím zastíněného brodu.

Pak mírně kývnul hlavou, jako na rozloučenou, a několika rychlými skoky zmizel po proudu. Nejspíš se vydal hledat mrtvou krávu, která mu mezitím uplavala.

Chlapci přešlapují na schodišti. Tak stejní a přece každý jiný. Malí blond'atí andílci. Jeden skrývá za zády knihu, druhý nervózně mačká v dlani jilec dřevěného meče. Tak dnes! Dnes konečně! Válka skončila a jejich otec se vrací. Svě šesté narozeniny už oslaví spolu s ním.

Leontin se natáhla a jednoho z nich pohladila po hlavě. Byl to ten, který si pohrával s mečem. Něžná mateřská ruka mu uhladila neposlušné kadeře. Zbytečně. Za okamžik už se stejně kroutily svým vlastním směrem.

Žena se hořce usmála. Tak moc podobný svému otci. Sebevědomí mu nikdy nechybělo. Každý ho přesvědčoval, že jednou bude králem. Nikdo to sice nevěděl jistě, protože jen ona a stará chůva dokázaly rozeznat, který z nich se narodil dřív, ale všem byla sympatická jeho smělá povaha. Osud království se ale nepíše jen mečem a krví. A válek už bylo dost.

Trubači spustili ostré fanfáry.

Zvedla hlavu. Neviděla ho téměř sedm let. A předtím... všechno bylo tak strašně rychlé. Dohodnuté zasnoubení, její cesta na královský dvůr a svatba... jen aby ho to nezdrželo od jeho tažení. Vítězných, bezpochyby, pomyslela si hořce.

Kopyta duněla na dláždění - opraveném z jejího věna a jejím úsilím. Potlačila hořký úšklebek. A teď si jede pro syna. Pro dědice.

Seskakují. Nemůže ho nepoznat. Jen se na něj dívá. Dívá a mlčí a on jde blíž.

„Má paní....?“

„Bud' vítán, můj pane,“ mírně poklesne v kolenou.

Vidí mu na očích, co ho zajímá, když si měří chlapce hodnotícím pohledem. Není hloupý, to ne. Neušklíbá se nad pojednáním o polním hospodářství, které mu nadšeně ukazuje její drahý Loki, ale tvář se mu viditelně projasňuje, když se otáčí k Dermimu a vyzývá ho, ať ukáže, co už se svou zbraní dovede.

Pak obrací tázavé oči k ní. Celé nádvoří zatají dech. Nikomu neřekla, který je dědic. A teď už ví, že udělala dobře. Vidí mu na očích, co by si přál: z válečníka krále a ze vzdělance jeho rádce - možná správce země. Ale takhle to nebude. Alespoň pokud ona k tomu má co říct. A to tedy má. Udrží na tváři přívětivý úsměv a potom položí ruku na drobné chlapecké ramínko.

„Představuji ti tvého syna a dědice, můj pane. Tohle je Loki. A tohle je jeho mladší bratr Dermi.“

2. Kapitola

Na kost promrzlá Sanje se konečně dostala do světnice. Zblá kráva už nadšeně přežvykovala seno v chlévě se svými třemi poslušnějšími družkami, a tak si i dívka mohla konečně dopřát oddech. Za dveřmi zavřenými na petlici ze sebe začala sloupávat napůl uschlé oblečení plné bláta a nalepeného sena. V místnosti bylo zima, protože kamna během její nepřítomnosti vyhasla a Sanje bylo do pláče. Cítila ho v hrdle, v únavou bolestivě napjatých ramenou, v prokřehlych pažích...

Proč sakra nemůžu mít normální život?! napadlo ji už po tisíci od smrti rodičů, která ji zanechala osamělou a vystrašenou v pustnoucím statku. Klidně by se provdala snad za kohokoliv, kdyby to znamenalo, že tu už nebude muset být pořád a na všechno tak strašně sama.

Jenže o ni nikdo nestál.

Co si pamatovala, tak jen jednou tančila na vesnické zábavě, jedinkrát se prošla vonícím sadem za hospodou... na další schůzku nepřišel. A jiné pozvání už nedostala.

Jenže život nečeká a Sanje se tu nehodlala zahrabat. Musí vydržet do žní, a pak... kdo ví? Prodá statek a zmizí někam, kde ji nikdo nezná.

Zakroutila ztuhlymi rameny a nahá přeběhla ke koši se suchým roštím a třískami na podpal. Jakmile vyskočily plameny, přistrčila na plotnu hrnec s vodou a zašla za závěs, který odděloval její lůžko.

Přesto, že byla ve světnici sama, necítila se najednou nahá dobře. Pořád, jako by na sobě cítila ty jeho oči. Pyšné a chytré a pronikavé... Kdyby jen věděla, co je to za zvíře! Nic podobného nikdy neviděla a nemohla na něj přestat myslet. Nohy měl silné a pružné, jako kočka, hřbet porostlý jakýmsi kostěnými destičkami a jeho morda připomínala psí. Ocas se zlatě leskl a bičoval vodu v ladných obloucích a navíc ta křídla!

Jenže jí zabil krávu a připravil ji tak dobře o deset zlatek, které mohly znamenat rozdíl mezi tím, zda opravdu odejde nebo ne.

Zavázala si tkaničku u krku, vstala z lůžka a bílá noční košile jí sklouzla po nohou a zahalila kolena a skoro celá lýtka.

Na plotně zasyčela pára unikající z hrnce, ale znělo to jako prudký výdech.

Sanje došla ke stolu a přitáhla si ošatku s chlebem, přikrytou utěrkou, aby pečivo neokoralo. Sevřela prsty hrubou látku, zatáhla, vyjekla a prudce se posadila na židli. Drsný ubrousek si tiskla k ústům a lapala po dechu.

„Do prdele práce!“ zašeptala nakonec.

Vítr venku zavrzal vraty... nebo to byl smích?

Na ošatce se teple lesklo deset kulatých mincí s dokonalou ražbou dávného krále. A bezpochyby byly zlaté.

Města jako toto nikdy nespí.

Za jedním ze zasklených oken luxusního paláce obklopeného zahradou bděl muž. Ve svitu lamp něco zapisoval do tlustého svazku. Náhle jeho ruka s brkem znehybněla.

„Co chcete?“ jeho hlas zněl příjemně chraplavě, ačkoliv prozrazoval znepokojení.

„Mám jen otázku,“ ozvalo se ze tmy.

„Vážně? A proč jste nepřišli ve dne?“ muž s perem v ruce vnímal celým tělem, jak se za ním někdo bezhlesně ušklíbl. Vteřiny mījely. Pak někdo za jeho zády řekl: „Jak bezpečně zabít draka?“

Odložil pero a pootočil se. Lampa mu olemovala rameno svatozáří a odhalila šerou postavu. „A jak bezpečně sestřelit slunce, na to se zeptat nechceš?“ odvětil sarkasticky.

Postava napůl ve stínu mírně pokynula rukou a než sedící muž stačil

zareagovat, sevřela mu krk škrťící smyčka z tenkého drátu. To objetí nebylo smrtelné. Poznal, že mu pouze chtějí nahnat strach.

Mávnul rukou a zasípal: „To nebude nutné.“

Tlak povolil.

„No když už jste došli až sem, zdá se, že by nějaký způsob mohl existovat.“

„To jsem rád,“ ozvalo se z příšeří.

„Mého fámula jste omámili?“

„Kam bychom došli, kdybychom za sebou nechávali pobíhat svědky?“ podivil se upřímně tmavý obrys a vstoupil do záře lampy.

„Škoda. Byl to dobrý hoch,“ konstatoval učenec a zavřel svou knihu.
„Dobrá, přeskočíme úvodní otázku, co jste ochotní investovat. Vidím, že hodně.“

Mladý muž v záři lucerny se pousmál a jeho příjemné rysy získaly na osobitém kouzlu.

„Abych to zkrátil, draka zabijete několika způsoby. Tradiční utětí hlavy a její spálení bude pravděpodobně nejdokonalejší způsob, ovšem patří také k nejpracnějším a nejnebezpečnějším. Pak je tu ta možnost s probodením srdce. Ta ovšem počítá s tím, že byste se k němu vůbec dostali. Dračí kůže je asi ten nejkvalitnější krunýř na světě, a pod ním se nachází hora tuhých svalů, které zastaví každý běžný meč.“

Jediná věc, která ji snadno probodne a skrze muskulaturu se dostane až k srdci, je legendami opředený artefakt.“ Učenec se odmlčel, aby dodal váhu svým dalším slovům.

„Jde o roh jednorožce.“

Rozhostilo se ticho.

„Jednorožci jsou ale nepolapitelní,“ namítl světlovlasý mladík.

„Téměř nepolapitelní.“

„Téměř?“

„Jak jsem řekl. Toto stvoření, nejkrásnější z krásných a nejčistší z čistých se může ukázat jen někomu podobně půvabnému.“

Mladý muž mlčel a jeho nebezpečně odhodlané oči nepřestávaly sledovat starce.

„Potřebuješ čistou pannu.“

„Včera mi z pastviny zmizela kráva. Hledal jsem ji všude, ale na Kamenném vršku stopy končí a dál nic...“ zlobil se fousatý chalupník.

Sanje ho minula se sklopenou hlavou a hleděla si svého. Přišla na trh prodat vajíčka a za utržené peníze nakoupit sůl.

Jenže ten muž nebyl jediný, který si stěžoval. Za chvíli se k němu přidali dva další, jimž se v minulém měsíci ztratily ovce.

„Je tu snad nějaká vlčí smečka, která se ještě nevrátila do hor?“ přemýšlel nahlas jeden z mužů.

„Blbost,“ odbyl ho jiný. „Vlky přece známe. Někdo by je viděl. Nebo aspoň slyšel jejich vytí. Copak jste něco slyšeli?“

„Ne,“ potvrdil fousáč a potáhl z dýmky.

Levný tabák zasmrděl až k Sanje, která držela na ruce košík s vejci a rozhlížela se po případných kupcích. Měla na sobě svoje druhé šaty, ty lepší. Červené s modře vyšívanou bordurou i živůtkem. Nějaká cizinka v horalském kroji se na ni usmála a přišla blíž.

„Za kolik jsou ta vejce?“ ptala se žena celkem mile a Sanje se s ní dala do řeči.

Když horalka odešla s nákupem, zaposlouchala se Sanje opět do řeči mužů opodál. Jenže ti už řešili letošní studené a mokré jaro, a jaký to bude mít vliv na úrodu ovsa.

Naštěstí se počasí už umoudřilo a v den, kdy přišla o krávu, přišlo za poslední měsíc naposledy.

Je možné, že je ten dravec pořád ještě v okolí? přemýšlela Sanje. Podle mizejícího dobytka by to tak vypadalo. Ale o co mu jde? a co je vlastně zač? Trápila se tou otázkou od chvíle, kdy našla na ošatce peníze za svou krávu. Tohle by zvíře rozhodně neudělalo. Jenže se neměla koho zeptat. Lidé z vesnice ji moc nemuseli i bez toho, aby pokládala podivné otázky.

Náhle ji zapálilo v zátylku. Zase ten pohled? Ten, který jí už měsíc nedával spát? Nenápadně se ohlédla, ale za ní žil trh svým všedním životem stejně, jako všude okolo. Ženy spěchaly s nákupem k plotnám, děti si hrály s obručí od pivního sudu a na kozlíku jednoho formanského vozu se vyhříval v dopoledním slunci velký rezavý kocour. Pořádně velký a pořádně chlupatý.

Ale celkem obyčejný... Asi.

„Ach né! Tahle že je panna?“ starý muž v dlouhé říze se ušklíbl.

„Potvrdila to zkušená porodní bába,“ namítl voják.

Učenec poslal oba mávnutím ruky pryč a otočil se ke světlovlasému mladíkovi, který se držel z dosahu loučí.

„Copak jsou ti tvoji chlapi tak neschopní?“

„Nejsou,“ ohradil se charismatický muž. „Jenže nejspíš jsi jim nedal správné rozkazy. Co bylo tak špatného na té holce? Vždyť její panenství potvrdila bába.“

Učenec se uchechl a natáhl se po poháru s vínem. „Ach ne, špatného na ní nebylo nic. A chytrá byla taky až až. Je jasné, že dobře ví, že musí zůstat do svatby panna, jinak si značně zkomplikuje život.“

Krasavec povytáhl obočí.

„Stačil maličký exkurz do jejích vzpomínek. Ani to nebylo moc invazivní. A hned bylo jasné, co jsem si myslel od začátku: Ta holka má tolik zkušeností s muži, že by skoro mohla napsat memoáry. Nebo příručku:

Kterak si užít a nepřijít o věneček...

„Tak co teda vlastně chceš?“

„Já?“ usmál se muž v dlouhé světlé říze a pohladil si prošedivělý vous.

„No dobře. Tak co tedy vlastně hledám? Řekni mi to, a já to najdu.“

Luxusně oblečený stařec se ušklíbl: „Mám pocit, že jsem to řekl už stokrát. Hledáš čistou dívku. Nevinnou! Na prahu dospělosti, ale bez jakýchkoliv zkušeností s mužským pokolením. Hledáš něco jako anděla v lidském těle.“

„Už rozumím. Nestačí, že ještě nešukala. Nesmí ani vědět, že to existuje.“

„Není myslím zapotřebí tak silných slov... Ale v zásadě máš pravdu. Hledáš někoho takového.“

3. Kapitola

Sanje zasekla sekyrku do špalku a sehnula se, aby naházela polínka do koše. Slunce pálilo a na nebi nevisel ani mráček. Blížilo se poledne, mouchy bzučely nad hnojištěm a všechna drůbež ze dvora si zalezla někam do stínu. Dobytek byl poklizený a nakrmený a teď byla řada na Sanje, aby si připravila oběd.

Najednou se zamračila a otočila hlavu. Měla pocit, že slyší někoho přicházet po cestě od vesnice. Nemýlila se. Překvapeně si přehodila cop na záda a uhladila vlasy za uši. K její osamělé usedlosti se totiž neblížil jeden návštěvník. S úlekem si uvědomila, že se sem hrne snad celá ves.

Vylekaně si urovnala sukni a vyšla jim vstříc. Snad se nepříhodilo něco jedné z jejích dvou sester? Safija už nebyla nejmladší a Lana čekala další děcko. Ale to by přece nepřišli všichni, aby jí to řekli...

Rychtář se zastavil ve vratech, rozkročil nohy a palce si zahákl za opasek. Působil rozhodně a neoblomně.

Sanje stála naproti němu a za jeho zády se srotil dav vesničanů.

Mlčela, protože se bála prolomit to ohlušující, zlověstné ticho.

Nikdo nemluvil a snad i ty mouchy nad hnojištěm se někam schovaly.

„Půjdeš s námi Sanje!“ řekl nesmlouvavě rychtář a všichni ostatní pořád tiše stáli.

Sanje ho zaraženě pozorovala a její ruce se jakoby o vlastní vůli složily v obranném gestu na hrudi. „Proč?“ zakrákala náhle suchým hrdlem.

Rychtář se zamračil: „Protože jsem to řekl.“

„Já ale nikam nepůjdu, dokud mi neřeknete, co se děje,“ namítla tiše dívka a proti tomu davu vypadala ještě křehčí, než normálně.

„Přišli jsme tě odvést pro dobro vesnice,“ uvolil se rychtář k vyhýbavé odpovědi.

Nad dvorem prolétla vlaštovka a slunce se zatřpytilo na ostří malé sekyrky zaseklé ve špalku. Svět se bál nadechnout a Sanje s ním. „Pro dobro vesnice? Co to znamená?“ naléhala nakonec a rozčilovalo ji, jak tiše a nejistě její hlas zní.

„To sakra znamená, že půjdeš s námi!“ vybuchl konečně rychtář a prolomil ten nepřirozený klid. Udělal dva rychlé kroky a uchopil Sanje za loket. Měl tvrdé, velké ruce, zvyklé na práci na statku, Sanje se mu ale dokázala vyškubnout. Couvla a podkasala si sukni.

„Zbláznili jste se?!“ vykřikla zoufale, ale nikdo z jejích sousedů jí neodpověděl. Zírala do bledých, napjatých tváří a na mnoha z nich se lesknul studený pot.

Byl krásný den a Sanje náhle věděla, že je jejím posledním.

Obrátila se na patě a dala se na útěk.

„Za ní!“ štekla rychtář na své pacholky a ti hned vyrazili za prchajícím děvčetem.

Prosmýkla se kolem špalku a její prsty se skoro samy od sebe obemkly okolo topůrka. Vyškubla zbraň ze sevření letitého dřeva a letěla dál. Tohle nebylo normální. Věděla, že se něco muselo stát. Všichni byli vyděšení, jenže jich bylo víc a stáli na té správné straně. A ona byla sama. Jako vždycky.

Za ní supěli rychtářovi pohůnci a Sanje proběhla okolo stáje, a prchala po hrázi rybníčka. Ti dva se jí drželi v patách, i když vběhla mezi první stromy starého sadu za statkem. Dýchala jen mělce, protože jí strach svíral plíce ocelovým sevřením a v boku ji začínalo píchat. Dlouho tohle tempo nevydržím, uvědomila si. Dřeváky jí rozdíraly nohy, protože na běh nebyly stavěné. Zakličkovala mezi stromy, ale nic tím nezískala. Pořád slyšela jejich kroky dunět za sebou. Pokud to tedy nebyl zvuk

jejího vlastního srdce. Jeden zaklel. „Dobře ti tak, zmetku!“ pomyslela si divoče, a prudce se sklonila pod nízkou větev staré třešně.

„Aúú!“ zařval některý z jejích pronásledovatelů a Sanje se odvážila doufat, že snad vyvázne. Mířila k zarostlé stráni, kde by se mohla schovat ve křoví.

Pod ochranu pichlavých větví se vrhla bez rozmyšlení. Trny jí roztrhly kůži na pažích, chytly ji za vlasy, rvaly jí sukni... zakňourala bolestí, ale přemohla se a pospíchala dál. Dřevák jí uklouzl na starém listí a smekl se jí z nohy. Neměla čas jej hledat, zas jí byli v patách. Skopla i druhý a drala se trnitým porostem po stráni vzhůru. Jen vydržet, ještě kousek, dunělo jí v hlavě. Jsem mnohem menší než oni, ty keře je dál nepustí. Přikrčená se protahovala nízkým tunelem, pomáhala si volnou rukou, nedbala rozpíchaných chodidel a celou svou naději upínala k vrcholu kopce. Když tam bude dřív než oni, mohla by jim zmizet v lese.

Konečně se vynořila z hloží, prudce lapala po dechu a její srdce zpívalo divokou píseň radosti. Upláchla jim. Teď už jen přeběhnout louku a najít si bezpečný úkryt pod nějakým lesním vývratem. Nohy měla v jednom ohni, sykala bolestí, ale zakázala si všímat si toho.

V půli stráně se otráasalo křoví, jak za ní spěchali její pronásledovatelé. Času nebylo nazbyt. Otočila se - a zkameněla.

„Do prdele práce!“ vykřikla. „Nechte mě jít, sakra! Co jsem vám udělala?“

Další nádeníci z rychtářova statku jí zřejmě nadběhli a čekali tu na ni. Jeden z nich k ní vykročil s provazem v rukou. Sanje zpanikařila. Už slyšela rachot kamínků, stržených botami těch, kteří se sáпали nahoru zarostlou strání. A tenhle blázen jí stál v cestě. Švihla rukou a sekyrka opustila její dlaň v ladném oblouku. Čas, jako by se zastavil. Pro toho hlupáka s provazem už navždy.

Padl k zemi a všude byla krev. Na ten pohled Sanje v životě nezapomene. Vpálil se jí do mozku silou bouře. Zabíla.

Trhla hlavou a zuřivě pohlédla na svého dalšího protivníka. Zastavil se. Vyděsila ho, viděla mu to ve tváři. Bylo to šílené, ona byla šílená... nebo

snad oni? Opět se rozběhla, vyhnula se jeho paži a vrazila mu loktem do boku. Heknul. Utíkala loukou a přes slzy málem neviděla. Věděla, že jí docházejí síly, ale ti tři tam za ní teď byli vzteklí jako psi. Nenechají ji utéct. Ne, když jim zabila kamaráda.

Už jí dýchali na záda a ona nedokázala přinutit své nohy k rychlejšímu tempu. Pak jeden z nich skočil a povalil ji do trávy. Rvala se jako smyslů zbavená, ale vlastně mlátila nazdařbůh, protože přes slzy a divoce rozčuchané vlasy nic neviděla. Dopadli ji. Přišpendlili ji k zemi jako motýla, a ruce i nohy jí svázali provazem.

„Ty čarodějnice!“ obvinil ji zuřivě jeden z nich a vytáhl jí facku. Plivla mu do očí, ale jaký to mělo smysl. Dostali ji.

A přinutili ji zabít.

„*Tohle taky není to pravé? Mám pocit, že mě vodíš za nos, starče!*“ zavrčel nenaloženě světlovlasý hezoun vyhlížející z okna.

„*Co myslíš?*“ učenec naklonil hlavu a jeho hlas zněl ironií.

„*Možná, že máš příliš vysokou laťku...*“

„*Ujišťuji tě, že jednorozec ji má ještě mnohem výš, než já.*“

„*A to víš vlastně odkud?*“ rýpal netrpělivý mladík.

„*Vím to, a to je snad to hlavní!*“ odbyl ho starší muž a urovnal si široké, zdobené rukávy své řízy.

„*Tak mi řekni, co je na téhle špatného. Je mladá, nevinná, její myšlenky jsou čisté...*“

„*Myšlenky? Její hlava je čistá. Je, s odpuštěním, dutá jako štoudev!*“

„*Ta předtím zas byla až příliš chytrá...*“

„*Vychytralá. To je rozdíl. A tahle je nejen mentálně zaostalá, ale ani není hezká.*“

„Je to blondýnka s modrýma očima a světlou pleť... co si přát víc?“

Stařec si odfrknul: „Když to řekneš takhle, tak to opravdu nezní tak špatně. Až na to, že její vlasy spíš připomínají chlěvskou podestýlku, oči má vodové a prázdné, tváře propadlé a stojí jak strašák v poli. Ostatně ono příliš nezáleží na tom, aby byla svěťlovlasá. Copak ženská krása se měří jen tím? Ty snad dáváš přednost například pouze zrzkám a jiné dívky se ti oškliví?“

„Tady snad nejde o můj vkus, ne?“

„Trochu taky,“ zabrblal učenec a sepjál prsty na rukou do stříšky. „Žádám snad tak mnoho, když chci, abyste přivedli tichou, milou a líbeznou, pěkně stavěnou a v obličejí hezkou dívku, která je zcela zdravá, přiměřeně inteligentní a zároveň s jistou mírou naivity, odpovídající věku? Takovou, která nemá zkušenosti s mužským pokolením...“

Mladý muž u okna se rozesmál.

Levá tvář jí páčila, ale když jí dotáhli před rychtáře, nesetkala se s žádným soucitem. Lidé se na ni koukali spíš vyplašeně a nejistě, a jakmile se dozvěděli o zabitém pacholkovi, začala se nálada měnit k horšímu. Zřetelně cítila nepřátelské pohledy, které se jí zatínaly do zad jako kočičí dráčky.

Rychtáře smrt jeho podřízeného rozzuřila tak, že Sanje také zpolíčkoval. A jeho pádné rány cítila ještě mnohem víc, než tu první. Přinutila se ale zvednout hlavu a tvrdě mu pohlédnout do očí. Zuřila. Vehnali ji do bezvýchodné situace a teď ji chtějí trestat? „Sám si můžeš za jeho smrt!“ vyhrkla ochraptěle. Rychtář ji vztekle stiskl pod krkem a přitáhl si ji blíž. Tvrdé prsty se jí zarývaly do kůže a bránily jí, se nadechnout. Lapala po vzduchu a zlobila se, že nedokáže ovládat svůj bláznivý jazyk.

„Tak už dost!“ vykřiknul někdo vzadu. V Sanje zaplálo světélko naděje. Okamžitě však pohaslo, když někdo další dodal: „Má pravdu, skončeme to! Bedovi to život nevrátí, zato ji potřebujeme živou, jinak to nemá smysl.“

Rychtář vztekle zkrivil rty, naposledy ji stisknul, ale poslechl. Sesypala

by se mu k nohám, kdyby ji za svázané ruce nedrželi jeho pohůnci. Takhle jen visela v poutech a sípala.

„Jdeme, ne?“ zeptal se kdosi, ale rychtář se k němu obrátil: „Ne. Takhle by ji nepřijal a nikomu by to nepomohlo. Musíme ji vystrojit jako nevěstu.“

„Cože?!“ vyhrkla Sanje a v krku ji škrábalo.

Nikdo se s ní však nebavil. Pacholci zavlekli Sanje do světnice a dvě ženy zpřeházely její spací kout.

„Má tu jenom tohle,“ řekla jedna z nich, když před rychtářem zatřepala Sanjinými svátečními červenými šaty. Druhá žena před sebou zvedla Sanjinu noční košili, ale když poznala, o jak intimní kus oděvu jde, hodila ho zpět na postel. Rychtářovi zaplanul v očích zvrhlý plamen: „Oblečte jí tu košili.“

Ženy na něj zamračeně hleděly.

„Když nevěsta, tak nevěsta!“ vyštěkl na ně a posadil se ke stolu.

„Snad nás necháte, abychom ji převlékly, ne?“ zeptala se ta ráznější.

„Ani omylem. Už jednou utekla. Nebudu riskovat další životy,“ odvětil rychtář a natáhl si nohy.

Sanje v životě nezažila větší ponížení. Roztrhané šaty z ní na pokyn rychtáře serval kamarád zabitého Bedy, a Sanje hanbou musela pevně zavřít oči, když stála uprostřed místnosti plné lidí nahá. Nohy i ruce měla poškrábané a špinavé, jak utíkala, ale zbytek jejího útlého těla byl čistý. Tu bledou pleť nikdo neviděl od doby, kdy ji matka naučila, jak se má o svou čistotu starat sama.

Uslyšela heknutí, zasyknutí a hvízdnutí a tvrdé ruce pacholka, který jí bránil v útěku, ji na okamžik sevřely ještě pevněji. Pak ta rázná žena nesouhlasně zamlaskala a rychle přehodila Sanje přes hlavu košili. Ruce jí vecpali do rukávů, a žena jí překvapivě mateřsky uvázala mašličku na tkaničce u krku.

Pak ji vystrkali zase ven a kdosi jí narazil na hlavu věnec z vlčích máků, chrp a kopretin.

Nevěsta. Sakra, ale nevěsta pro koho?

Rychtář vyšel ven a samolibě si prohlížel hospodářská stavení. Každý viděl, jak majetnický se dívá, ale nikdo ani necekl. Pak se k ní statný muž obrátil a křivě se usmál: „Doufám, že se budeš drakovi líbit, milá Sanje, jinak to nebude mít smysl.“

„Přijeli tvoji muži,“ podotknul stařec při pohledu do mlžného podvečera. Stará tvrz na útesu nad řekou hřměla okovanými kopyty válečných koní. Přejeli padací most a zastavili na dlážděném nádvoří.

Mladý muž nic neříkal, jen se tiše usmíval a čekal na další reakci svého společníka.

„Cože?! To už se úplně pominuli na rozumu?“ vousatý muž u okna se otočil ke svému hostiteli.

„Copak?“ zeptal se velmi klidně a takřka zdvořile mladík.

„Jestli mě moje smysly neklamou, nevedou sem dívku, ale dítě!“

Mladý muž pokývnul.

„Co to má znamenat?!“

„Je jí třináct. Stačí počkat dva, tři roky a bude v tom správném věku.“

„Nemáme tolik času!“

„Skutečně? Bude snad lepší, když ho promarníme hledáním ideálu, který neexistuje? Svět je krutý, starče a děvčata dnes dospívají brzo. Zvlášť ta hezká...“

„Ale kde má rodiče, copak ji nebude nikdo hledat?“